

**Jubilæum Sæculare Ecclesiæ Catholicæ Per Septendecim
Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala**

Per Septendecim Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala ; Ex Annalibus
Ecclesiasticis collectum Pro Xenio Oblatum Academicæ Sodalitati
Dominorum B. Mariæ Virginis Annunciatæ Herbipoli, Anno ...

Herbipoli, 1700

Decas I. Ab anno 600. ad 610.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64756](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64756)

SÆCULUM SEPTIMUM.

Continens res in Ecclesia
memorabiles, quæ contigerunt ab
anno 600. ad annum Christi.

700.

DECAS I.

✻ *Ab anno 600. ad 610.* ✻

Ecclēsia Christi magna sumit incre-
menta in Anglia, curante sollicitè Gre-
gorio Papâ, & impigrè laborante S.
Augustino. Cujus operâ pleraquē Genti-
lium fana ad sacrum veri Dei cultum con-
vertuntur. Et S. Augustinus primus Can-
tuariensis Episcopus & Angliæ Apostolus
nominatur.

Romæ celebratur Concilium pro causa
monachorum valde favorabile, quo sancti-
tum est, ne monachi impofterum ab Epif-
copis in sua quiete turbarenrur, & illis li-
beræ essent Abbatum suorum electiones,
neq;

neque invitis Abbatibus novis ordinatio-
nibus ab Episcopis onerarentur.

Reges Francorum Theodobertus &
Theodoricus fratres, & Clotarius II. filius
Regis Chilperici, mutuis se bellis lacerant
& conficiunt. Victus in pugnâ peracerba
(quâ durante visus est Angelus Dei evagi-
nato gladio excidium minitari) Clotarius
Parisios confugit, ibique obsidione cinctus
se & magnam partem ditionum suarum
tradere coactus fuit, & didicit serò, quòd
Fredegunde matre suâ, quamvis iniquâ
nimis citò caruerit.

✽ (602.) ✽ Ariulphus Spoleti Dux
paganus prælio vincit Romanos. Incen-
ditur Aquileia, & Patriarcha Aquileiensis
Gradenfis ab eo tempore appellari incepit.

Fatalis fuit hic annus Mauritio Impera-
tori, quem populus adeo despexit, ut
Maurum quendam hominem Mauritio
non dissimilem super asinum imposuerint,
& coronâ ex alliis confectâ coronatum
circumduxerint, eumque sannis ac ludi-
briis insectati sint per omnes urbis plateas.
Prænunciatum quoque fuit Imperatori,
ab eo occidendum esse, qui nominis sui
has initiales litteras referret P. H. Unde
in suspicionem adductus Philippicus mari-
tus sororis Mauritiî maturâ fugâ sibi con-
sultuit,

fuluit, donec de vero nomine interfecto-
 ris futuri ipse Mauritius à Christo in somnis
 apparente, certior factus suspicionem de-
 posuit. Misit posthac Imperator ad omnes
 viros pios, ut à Deo obtinerent, ne in fu-
 tura vita, sed potius in hac puniretur, ob
 magnam suam crudelitatem & avaritiam,
 quâ multa millia innocentium Christiano-
 rum, quos minimo pretio redimere po-
 terat, ab Avarum Rege inmaniter truci-
 dari passus est. Itaq; cùm Romanus miles
 iussus esset ultra Istrum hyemare, rebella-
 vit adversus imperatorem, atque imposi-
 tum clypeo sediciosum centurionem Pho-
 cam dixit Augustum. Erat autem Phocas
 omnino deformis corpore, & animo adhuc
 fædior, in quem omnia vitia præter hære-
 sin confluisse constabat. Hic statim suo-
 rum alacritate usus venit ad Hebdomum,
 fugiente in suis navibus Mauritio cum u-
 xore & liberis. Statim receptus à Senatu
 Phocas, & à Cyriaco insignibus Imperii
 exornatus est. Cùm autem ventus contra-
 rius in portum Mauritium repulisset, in
 conspectum novi Imperatoris attractus
 vidit in suis oculis suos liberos parvu-
 los masculos quatuor trucidari, nihil aliud
 quàm illud Davidis proferens, *Iustus es*
Domine, & rectum iudicium tuum, & cum
 nutrix

nutrix unum è pueris subtraxisset neci & pro illo proprium suum filium offerret, id Mauritius fieri prohibens, verùm suum filium prodidit, qui visus est è vulneribus lac fundere cum sanguine. Tandem & ultimo loco ipse occisus est, & omnium abscissa capita delata in campum juxta tribunal, ad fætorem usque ibi permanserunt, donec factâ à Phoca licentiâ tandem humata sunt. Sed & Petrus frater Mauritiï cæsus est, Philippicus autem Sacerdotio initiatus & Gordia ejus conjunx ac soror Mauritiï simile quietum vitæ genus arripuit. Supererat cædi Theodosius primogenitus Mauritiï qui à Patre in Persidem ad Cosrhoëm missus erat pro rogando auxilio, sed & hunc Phocæ ferrum brevi post è medio sustulit. Memorat autem historia quod hæc quæ Constantinopoli gesta sunt, eodem momento per statuas quasdam æneas Dæmonum arte Alexandria nunciata fuerunt.

Hoc tempore tantum frigus sæviit, ut congelato mari pisces perierint, insuper pestis & fames grassatæ sint. Quo intelligeretur vindicis ira Dei qui non tantùm Phocâ Tyranno sed aliis quoque flagellis Imperium Orientale afflixit.

✽(603.)✽ Theodosius Mauritiï primoge-

mogenitus interceptus Nicææ à Phoca interficitur. Cosrhoës verò legationem Phocæ repulit ulturus acerrimo bello Mauritiî necem: Romani autem tum Cle-
 rus tum populus imaginem Phocæ ab ipso Imperatore transmissam (sic enim tum moris erat ut novus Imperator ad subditas sibi provincias mitteret effigiem publico honore exponendam,) summè venerati sunt, nec defuit officio suo summus Pontifex Gregorius qui gratulatorias Phocæ & Leontiaë Augustaë transmisit, & reciprocas humanitate & Imperatoriâ benevolentia plenissimas recepit.

Romæ reprimitur error quo volebant nonnulli diem Sabbathi non minùs ac Dominicum diem colendum esse. Cujusmodi homines S. Gregorius vocat AntiChristi prædicatores, qui die Sabbathi atque Dominico operari prohibebit, Sabbathum quidem celebrans quia populum judaizare compellet, Dominicum autem, quia eâ se die resurrecturum mentietur.

Acriter S. Gregorius arguit Paschasium Neapolitanum Episcopum quod vili vestitu & nullo comitatu, nec nisi uno aut duobus Clericis secum assumptis quotidie ad mare obambularet, & extraneis adeo vilis ac despicabilis appareret ut nihil habere

vel

vel ingenii vel auctoritatis ac Reverentiæ
Episcopalis videretur.

Arnulphus Longobardus Dux Spoletinus Romam obsidere parat: cui Gregorius comparatis copiis ad fortiter resistendum se suosque præmunit, & habuit in hoc negotio piissimus æquè ac generosissimus Pontifex magno animo Principes ac bellatores viros sibi obtemperantes, qui æquè pietate ejus ac armis felices tutosque se existimabant.

✠(604.)✠ S. Gregorius pacem init cum Agilulpho Rege Longobardorum & infantulo ejus ritu Catholico baptizato à matre Theolindâ, mittit phylacteria & munera, quæ simul & gratum animum & pietatem testarentur.

Moritur Gregorius Magnus anno Pontificatus sui decimo quarto jam inchoato, de quo Ildephonsus Episcopus Toletanus scripsit, *Fuisse sanctitate Antonium, eloquentiâ Cyprianum, sapientiâ Augustinum.* ut mirum non sit, visum esse ei sub specie columbæ assistere Spiritum S. cum aliquid scriberet. Huic successit Sabinianus Volaterranus, ejus antè Constantinopoli Apocrifarius, ideoque pænè jam Gregorii suffragio dignus hâc sede judicatus.

Cosrhoës irrupit in Romanum Imperium,

um,

um, & Narfes Edessam obtinens in Phocam rebellavit. Domitius magister militum missus in Cosrhoem se & exercitum perdidit. Simili eventu Germanus Prætor a Narfete vincitur, cæso fugatoque exercitu.

✱(605.)✱ Sabinianus Papa moritur, de quo Sigebertus narrat, eum liberalitatis S. Gregorii antecessoris sui derogasse, indeoque ab ipso Gregorio per visum ter de sua tenacia fuisse reprehensum, & cum nondum resipisceret quartâ vice terribiliter increpatum, capite insuper percussum esse, & hoc dolore afflictum non multo post diem suum obiisse. Et propterea, ut refert Anastasius, non ex more per mediocris civitatis corpus ejus cum funebri pompa delatum est, sed ejectum extra urbem per portam S. Joannis, & usque ad pontem Milvium deductum, & inde in Ecclesiam S. Petri illatum, ac sepultum. Et hoc factum propter populum nimis exasperatum ob negatum tempore famis triticum, quod S. Gregorius antecessor facere consueverat.

Hac eadem fame grassante, cum pauper quidam a nauclero eleemosynam petiisset, & respondisset nauclerus se nihil præter lapides habere, subjiciente paupere: omnia ergo in lapides vertantur, quicquid in
navi

navi ciborum erat, fuit in lapides conver-
sum, colore & formâ eâdem rerum perman-
nente. Hinc monet Sapiens Eccles. 4. non
exasperare pauperem in inopia sua, quo-
niam maledicentis ipsius deprecatio exau-
diatur.

Phocas Narsetem, qui rebellârat, itera-
tis de securitate juramentis ad Romanos
redire persuadet, & perjurus vivum com-
burit. Hic infelix exitus fuit fortissimi Du-
cis, Gothorum, Persarum, aliorumque
Barbarorum victoriis clarissimi.

✱(606.)✱ Bonifacius III. Constanti-
nopoli Apocrisarius, apud Phocam Pon-
tifex eligitur, accidit enim sæpius, ut qui
hoc munere apud Imperatores functi sunt,
eligerentur Pontifices, utpote quos Impe-
ratoribus præ cæteris gratos Clerus Ro-
manus esse noverat.

Simultas inter Phocam & Cyriacum ex-
orta, quod hic Constantinam relictam
Mauritii Imp. cum tribus filiabus consilio
Germani Patricii Imperium ambientis ad
Ecclesiæ asylum confugientem receperit,
& Phocæ per vim extrahere conato, po-
puli assistentiâ fretus restiterit, donec ju-
ramento à Phoca præstito de nece nõ infe-
renda educæ & salvæ in monasterio inclusæ
sunt. Quod Phocas tam acerbè tulit, ut in
E odium

odiam Cyriaci edicto Imperatorio sancit
verit, nomen *Universalis* tantum Romano
Pontifici convenire, qui solus caput esse
omnium Ecclesiarum, Constantinopolita
nos autem Episcopos id sibi iniquè arro
gasse. Cyriacus autem mærore confectus
hoc eodem anno è vita discessit. Tradunt
Bonifacium III. hoc ab Imperatore Phoca
impetrasse: factum scilicet optimum à pe
ssimo tyranno.

Moritur Bonifacius, cum sedisset men
sibus tantum octo.

✠(607.)✠ Succedit in Pontificatu Bo
nifacius IV. natione Marfus, qui statim
obtinuit à Phoca Pantheon nobile Romæ
delubrum à Marco Agrippa ter consule,
tempore Augusti erectum, Jovi que vindi
ci consecratum, quod adhuc intactum re
manserat à Christianis, dæmonum sedes
demolientibus, id nunc à fordibus Idolo
latriæ expurgatum in honorem B. V. Ma
riæ, & omnium Sanctorum Bonifacius
consecravit.

Detecta est conjuratio Constantinae
Mauritii quondam occisi uxoris, & Ger
mani Patricii adversus Phocam, sub spe
vitæ Theodosii filii Mauritii, quem fama
ferebat in vivis adhuc esse, & alium ei si
millimum cæsum fuisse. Hæc tyranno fuit
am-

amplissima exercendæ suæ crudelitatis materies & occasio, Constantinam enim cum tribus filiabus eodem loco quo Mauritius cæsus fuit, gladio interfici Germanum quoque & Theodorum Orientis præfectum aliosque multos Patricios obtruncari iussit. Fuerunt autem ex familia Mauricii pleræque pietate insignes fœminæ, quas inter celebrantur præcipuè Sopatra filia & virgo sanctissima, Eustolia & Romana, nec non Damiana quæ soror erat Mauricii Imperatoris quæ vitam unà cum nepte sua ac Mauricii Hierosolymis piissimè agebat.

Phocâ in nobilium sanguine & cæde ferociter bacchante Cosrhoës totam Syriam nullo prohibente depopulatus, multoque Romanorum sanguine ultus est Mauritium à Romanis tyranno proditum, aut malitiosè desertum.

Phocas manuum pedumque gravissimis cruciatibus ægrotat, & à S. Theodoro Siceota sanatur. Qui simul portentum enarrat Imperatori quod in Galatia acciderat, dum in quibusdam publicis supplicationibus, cruces quæ gestari solent, per se vehementer concussæ sunt, quod Theodorus de secuturis multorum apostasiis, & atrocissimis barbarorum incursionibus, nec non ipsa Imperii ruina interpretatus est.

✠(608.)✠ Priscus (alii vocant Crispum) gener Phocæ, negans diutius hoc monstrum ferendum esse, Heraclium prætorem Africæ ad eum tollendum concitat & Imperium longè latèque fame, peste & à Persis inflictis ubiq; locorum cladibus & excidiis miserrimè conficitur.

Thomæ Episcopo Constantinopolitano mortuo succedit Sergius, tunc maxima spei, sed postmodum in hæresin Monothelitarum prolapsus.

✠(609.)✠ Judæi hoc anno sæviere Alexandria contra Christianos quorum multos ferro occiderunt, & multos vivos combusserunt. Anastasium quoque Episcopum contumeliosè tractarunt & interfecerunt, qui ideo ut Martyr ab Ecclesia agnoscitur. Furor eorum tandem repressus est à Bonoso, in Orientem cum copiis misso, qui plurimos occidit & multos ad terrorem aliis incutiendum malè multatos relegavit.

Phocas irrisus à Prasinis in circo plurimos è populo interficit. Quare Prasini conglobati in Prætorium miserunt ignem, quo curia, carceres, scrinia, & scripta, ac documenta omnia incensa, quos propterea Imperator militiâ privavit.

In occidente, Italia gemebat sub gladiis
Lon-

Longobardorum, Gallia autem fervebat bellis civilibus.

✽(610.)✽ Heraclius in Africa Imperator acclamatus, cum magno exercitu navibus Abidum appulit, victisque mox Phocæ copiis Constantinopoli potitus est. Ad quem Phocas vincētus perductus, manibus pedibusque primū ac demum etiam capite truncatus a militibus combustus est. Egregiam in hoc operam navavit Priscus, ideoque Cappadociæ præfectus factus. Sed cum res novas moliretur, ejusdem jussu interfectus est, pœna scilicet semper proditores insequente.

S. Joannes Eleemosynarius Alexandriæ Episcopus creatur: Heraclius genere Cappadox, ex familia illustri ortus, divitiis & robore potens, ac pulchritudine præstans à Sergio Patriarcha unā cum Eudocia quam sibi desponsarat coronatur.

DECAS II.

✽ Ab anno Christi 610. ad 620. ✽

611. **C**Osroës Cappadociam populatur, & capit Cæsaream.

Eudocia Augusta peperit hoc anno Heraclium minorem, quem è baptismo suscepit